

Pierre Bokma: beter kun je 't echt niet krijgen

RECENSIE WELKOM IN HET BOS

★★★★☆

Gebeurtenis Theatervoorstelling 'Welkom in het Bos' door De Mexicaanse Hond/Orkater **Tekst en regie** Alex van Warmerdam **Met** Pierre Bokma, Hadewych Minis, Tiny Bertels **Gezien** 15/2 Stadschouwburg, Groningen **Nog te zien** 12/3 Leeuwarden, 29/3 Drachten

Eric Nederkoorn

W ie op het idee kwam op 'Welkom in het bos' nog eens uit de kast te trekken, geen idee, maar mooi dat het ervan kwam. Liz Snoyink en Annette Malherbe uit de oerversie van Alex van Warmerdams stuk uit 2002 hebben plaatsgemaakt voor Hadewych Minis (Dora) en Tiny Bertels (Fannie). Zij struinen als dolende vrouwen een bos door, om daar telkens opnieuw te stuiten op Pierre Bokma, de enige die in 2002 ook al meedeed. Aangejaagd door vliegensvlugge omkleedpartijen kruipt Bokma in de huid van diverse personages. Of liever: types. Zolang dat niet om het sneue zontje van Dora gaat of om een oud vrouwtje dat met soep op

weg is naar haar man, hebben al die figuren weinig goeds in de zin met de twee vrouwen, in dit Bos der Lusten.

Her decor is even sober als effectief. Zoals ook de tekst van Van Warmerdam, en zoals zelfs alle teksten van Van Warmerdam, is het ontgaan van alles wat er niet toe doet. De dialogen, zowel die tussen de vrouwen als die met alle Bokma's, zijn bizar, staccato en bijterig. Bam-bam-bam. Elk heen en weertje is een discussie, boven alles hilarisch en met vaak een krankzinnige wending. Als je zo'n bibberig oud vrouwtje ineens met Bokma-stem 'Vuile hoer!' hoort brullen, ja, dat werkt wel, en zeker op de lachspieren.

Niet om het spel van Minis en Bertels te bagatelliseren, dat is sterk, maar wat de vrouwen doen is toch vooral voorzetten geven die door Bokma op onnavolgbare wijze worden verzilverd. De Groningse schouwburg had er voelbaar zin in, want de lach rolde vanaf de eerste de beste mogelijkheid door de zaal, een ambiance waarin publiekspeler Bokma zich geweldig op zijn gemak voelt.

Wordt die man nu nog steeds beter? Er is geen genre dat de acteur niet beheerst. Zo kan hij hier, in deze soms zelfs kluchtige sfeer, zijn for-

midabele komische talent weer voluit etaleren, zoals hij in 'De Verleiders' de zaal zelfs al eens plat kreeg met tien minuten conference.

Al die verschillende rolletjes – met als letterlijk lachwekkend hoogtepunt een pastoor die een zootje maakt van de liturgie, de wijn en de hostie die hij tussen zijn kiezen vandaan staat te peuteren – de groteske en dan weer subtiele mimiek, de briljante timing: beter kun je 't echt niet krijgen.

Het stuk is prettig kort (vijf kwartier), zeker prettig omdat het bij Van Warmerdam zelden draait om een afgerond verhaal. Het eindigt in het niets en dus denk je, als Dora een tijdje voort ligt te mekkeren onder een omgevallen boom, 't is mooi geweest, zet er maar een punt achter.

Wat prompt gebeurt.